

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

2. An uni Clerico possint conferri plura Beneficia?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

in cum communi. Item, si constat esse Sæ-
culare, præsumitur in dubio Beneficium esse
titulare seu perpetuum; sicut vice versa, si
constat esse Regulare, præsumitur Manuale &
non perpetuum, nisi sit Electivum vel Cura-
tum. Tufchus *lit. B. concl. 55.* Fagn. Card. de
Luc. Garc. Pyrrh. Corrad. &c. Dividitur 2.
ratione modi, quo obtinetur, in Electivum,
Patronatum, & Collativum seu Liberum. E-
lectiva sunt, quæ obtinentur per viam Electio-
nis, scilicet per maiora Capitularium suffragia
subsequente Superioris Confirmatione vel
admissione. Patronata, quæ ad præviam ali-
quis Patroni Præsentationem, subsequente
Prælati Ecclesiastici Institutione. Collativa, seu
Libera, quæ per liberam Collationem Episcopi
vel alterius Collatoris sine prævia electione
vel præsentatione aut nominatione. Porro
namquam in dubio præsumitur Beneficium esse
Electivum, vel Patronatum seu Mixtum, ut
etiam vocatur istud posterius, sed pro Collati-
vo habetur. Ad Patronata reduci possunt
Patronalia, quæ vi fundationis non omnibus,
sed personis certæ agnationis, familiæ, patriæ,
loci &c. si adsint subiecta capacia, obvenire
possunt. Ad Collativa autem referri queunt
Monachala; dicitur enim Beneficium *Monacha-*
lum, quando Prælati Ecclesiastici hoc unum
& unicum habet ad conferendum. Vallens *b.*
l. 2. n. 18.

§. II.

An uni Clerico possint conferri plura
Beneficia?

¶ Cendum I. Beneficia in ordine ad plurali-
tatem eorum distingui in Compatibilia &
incompatibilia. *Compatibilia* vocantur, quæ
se compatiuntur in eadem persona, & simul
obtinere ac retineri valent ab uno eodemque
Clerico: seu quæ nec ratione residentie, nec
ratione servitii præstandi, sunt incompatibilia,
nec singula sufficiunt ad congruam Clerici su-
sultationem, uti sunt duo beneficia *difformia*,
scilicet diversæ rationis, etiam in eadem Ecclesia,
quorum quodlibet non præbet congruam su-
sultationem, v. g. duo beneficia simplicia:
Præpositura & Canonicatus in eadem Ecclesia:
imò etiam *uniformia*, seu ejusdem rationis,
modò existant in diversis Ecclesiis, & non sub
eodem tecto, v. g. duæ Capellanie, duo Ca-
nonicatus, residentiam impossibilem non
exigentes. Triplex autem in eadem Ecclesia
probabiliter nemo esse potest, seu tria beneficia
etiam alias compatibilia, simul habere absque
dispensatione Pontificis. Glos. in *Clem. ult. h. t.*
Garc. Leuren. &c.

Incompatibilia verò dicuntur, quæ ab uno
eodemque Clerico simul obtineri ac retineri
non valent. Quædam sunt talia de se & ex
natura sua, quæ nimirum vel perpetuam resi-
dentiam personalem adeoque impossibilem
exigunt, uti duo Beneficia Curata (nisi unum
sit Curatum in habitu tantum, aut alteri acce-

foriè unitum, vel unum duntaxat collatum in
titulum, alterum verò in Commendam te-
poralem) duæ Dignitates, duo Canonicatus
&c. cum nemo possit esse in duobus locis: vel
sunt uniformia sub eodem tecto, seu idem of-
ficium eodem tempore & in eodem loco re-
quirentia, uti duo Canonicatus, duo Personatus,
duæ Portiones in eadem Ecclesia, aut duæ
Capellanie ejusdem obligationis in eodem Al-
tari; ratio, quia sic minueretur cultus Divi-
nus, cum minueretur numerus Ministrorum
Ecclesiæ, & unus idemque nequeat bis psallere,
vel aliud servitium idem eodem tempore & lo-
co bis præstare. Text. & DD. in *c. 17. 28. c. 17. de Ref.*
Clem. ult. h. t. c. 1. de Consuet. in 6. Adeoque Be-
neficia ex natura sua incompatibilia sunt, quæ
vel ratione residentie, vel ratione servitii præ-
standi, impossibilia existunt. Alia verò
sunt incompatibilia ratione sustentationis con-
gruæ, quam præbent singula, licet de se incom-
patibilia non forent. Trid. *f. 24. c. 17. de Ref.*
ubi prohibetur plura beneficia ad congruam
sustentationem Clerici sufficientia eidem con-
ferri: quia hujusmodi pluralitas Beneficio-
rum præbet ansam dissolutionis in moribus, &
plerumque oritur ex ambitione vel avaritia;
dein minuit cultum Divinum ac ministros Ec-
clesiæ, & hoc pacto aliis indigentibus sub ra-
hantur Beneficia, quæ tamen ipsis deberentur.
Quod si autem ex duobus Beneficiis unum suffi-
ciat ad congruam sustentationem, non verò
alterum, dubitari potest, an duo acquiri simul
possint. Mihi videtur distinguendum: si pri-
mum, quod quis consecutus est, fuit sufficiens
ad congruam, non licet addere secundum,
quamvis insufficiens hoc sit: si verò primum
fuit insufficiens, poterit adjici alterum suffi-
ciens; nam Trid. *lo. cit.* sic loquitur: *quod*
quidem si ad vitam ejus, cui confertur, honestè sus-
tentandam non sufficiat, liceat nihilominus aliud
simplex eidem conferri. Interim tamen consue-
tudinem in multis locis invaluisse aiunt, ut ab
Ordinariis habenti beneficium sufficiens adda-
tur insufficiens, etiam si prius obtentum sit suf-
ficiens, non obtenta dispensatione Papali. Ea-
dem consuetudine introduci potest, ut non
tantum duo (nam spectato Jure Communi non
plura coacervari posse, videtur verius) sed et-
iam tria, vel quatuor, si priora necdum suffi-
ciant, petere atque petenti conferre liceat non
petita dispensatione Pontificis.

¶ Sc. II. Alia Beneficia dici incompatibilia pri-
mi, alia secundi generis. *Primi generis* seu sim-
pliciter incompatibilia sunt, quæ ita inter se
pugnant, ut ipso Jure sic disponente unum ex-
cludat alterum, & obtento secundò vacet hoc
ipso primum: qualia sunt duo beneficia cura-
ta: Beneficium curatum cum Dignitate, Per-
sonatu, Officio: duæ Dignitates: duo Perfo-
natus: duo uniformia sub eodem tecto: nimi-
rum ferè omnia, quæ de se & ex natura sua
sunt incompatibilia. *c. 28. cit. cum Trid. f. 7. c.*
4. de Ref. & Extrav. Execrabilis Jo. XXII. h. t. c.
9. de concess. Præb. cum c. 1. de consuet. in 6. junctâ
glosâ. *Secundi generis*, seu secundum quid
incompatibilia sunt, quæ quidem simul retine-

ri nequeunt, non tamen ipso Jure vacat primum obtentio secundò, sed datur optio habenti, utrum retinere velit; si verò utrumque retinere vellet, per sententiam judicis primo privandus foret: qualia ante Concilium Generale Lateranense sub Innoc. III. anno 1216. relatum c. 28. erant duo beneficia Simplicia, vel Canonatus personalem residentiam exigentes, vel unum curatum & alterum simplex, residentiam tamen exigens. c. 7. § 14. b. t. Id quod hodie, cum residentia in beneficiis simplicibus per universalem ferè consuetudinem sit sublata, vix amplius habet locum. Duo tamen Canonatus, item duo beneficia simplicia, licet residentiam non requirant, si tamen quodlibet sufficiat ad honestam sustentationem, incompatibilia secundi generis hodie sunt adhuc. Trid. f. 24. c. 17. de Ref. Idem est de Beneficio simplici, cui adjicitur Dignitas, Personatus, beneficium Curatum, si quodlibet præbet sufficientem sustentationem. Leuren. p. 3. sect. 1. c. 2. q. 91. Colligitur ex Trid. loc. cit. ubi prohibetur quidem collatio plurium Beneficiorum de se sufficientium ad honestam sustentationem, non tamen additur amissio prioris ipso facto incurrendo per obtentionem secundi: nec id expressum legitur in Jure Antiquo. Quantos autem fructus requirat honesta sustentatio, pro foro externo relinquatur arbitrio Judicis diligenter pensantis personam beneficiati, Ecclesiam, locum, tempus, & alias circumstantias: pro foro autem interno cujuslibet conscientia; regula enim certa propter nimiam circumstantiarum varietatem dari nequit. Menoch. de Arbitr. Judic. l. 2. casu 216. à n. 12. Gonz. ad Reg. 8. Cancell. gloss. 15. n. 39. Vid. infra ad tit. 25. de Pecul. Cleric. n. 4.

II Dico I. Pluralitas Beneficiorum incompatibilium ratione residentia & servitii incompatibilis est probabilius etiam Jure Naturali prohibita in thesi & conditionatè: incompatibilium verò ex alio capite, quando obtinentur ex non rationabili causa. Ita Leuren. p. 3. sect. 1. c. 2. q. 62. q. 66. n. 3. § 4. allegans S. Thomam, Cajet. Sylv. Armill. Host. Azor. Th. Hurtado, Th. Sanchez &c. Prior pars consequitur ex assertione 1. Tit. 4. præced. Stante igitur obligatione Juris Naturalis ad residendum personaliter, pluralitas hujusmodi beneficiorum incompatibilium ratione impossibilis residentia, aut servitii, nullatenus licita est Jure Naturali. Posterior exinde, quia, si absit rationabilis causa, cumulantur beneficia vel ex avaritia, vel ex ambitione, cum læsione Justitiæ distributivæ, & charitatis erga alios Clericos, qui carere propterea debent beneficiis, quibus alij abundant. Dixi tamen 1. in thesi, seu in genere, abstrahendo à particularibus circumstantiis, in quibus sicut residentiam personalem sæpe non requiri Jure Naturali diximus ad assert. 1. cit. ita in iisdem pluralitas beneficiorum etiam Curatorum non adversatur Juri Naturali. 2. conditionatè, nisi nempe ex justa causa Papa dispense, vel declaret Jus Naturale, quod hic & nunc non obliget. 3. etiam; nam Jure Positivo Ecclesiastico prohibitam

esse, certum est apud omnes ex c. 5. 7. 14. 22. t. Clem. 3. eod. Extrav. cit. Trid. f. 7. c. 4. § 1. c. 17. de Ref. 4. probabilius; nam saltem quodam beneficiis, quæ tantum sunt incompatibilia eo, quia quodlibet vel saltem primum jam sufficit ad congruam sustentationem, pluralitatem Jure Naturali non illicitam esse, docet Innoc. Rebuff. Garc. Soto Tusch. Valent. apud cit. Leuren. n. 2. sed ita, ut tamen non nimium coacterventur Beneficia, quod culpa contra Jus Naturale non carere putant. Alii que ex his

Dico II. Per nullam consuetudinem, privilegium, vel dispensationem absque justa causa induci potest, ut quis habeat plura Beneficia dictis modis incompatibilia Azor p. 2. l. 6. c. 1. q. 6. § 12. q. 7. Flamin. Parisius l. 5. de ref. Benef. q. 6. n. 115. Palao de Benef. tr. 13. d. 6. p. 1. § 6. n. 26. Pirhing. b. t. n. 127. § 142. dicentes esse communem. Concordat c. 1. de consuet. 6. § Trid. f. 24. c. 17. cit. Ratio, quia contra Jus Naturale nihil valet consuetudo, nec validè illud relaxat Pontifex absque justa causa per privilegium vel dispensationem. Id tamen operaretur dispensatio Papæ absque causa rationabili obtenta, vel consuetudo, ut Clerici plura hujusmodi beneficia obtinens immuni esset à pœnis in foro humano. Contrarium tenent conformiter illi DD. qui negant pluralitatem beneficiorum simplicium, quorum quodlibet sufficit ad congruam sustentationem, esse contra Jus Naturale, saltem interveniente justa causa: sed in casu justæ causæ nobis non adversantur. Dixi, absque justa causa; ubi enim non est legitima causa dispensandi, non esset dispensatio, sed dissipatio, vel Bernardus: ea autem urgente utique permittitur dispensatio Pontifici (non autem inferiori) c. 28. cit. ibi: circa sublimis tamen & literatæ personæ, quæ majoribus sunt beneficiis honorandæ cum ratio postulaverit, per Sedem Apostolicam poteris dispensari. Hinc

Quæres, quænam sint justæ causæ dispensandi in pluralitate beneficiorum incompatibilium? 1. ex can. tali conjugio. 1. q. 7. & communi DD. tres sequentes. 1. necessitas Ecclesiæ, quando nimirum desunt idonei Ministri pro singulis Beneficiis. 2. utilitas Ecclesiæ (non Beneficiati) ut si unus, etiam absens, credatur plus prodesse fidelibus & Ecclesiæ sapientia, auctoritate &c. quam plures alij. Ex quo capite plures quandoque Episcopatus in Germania conferuntur Principum filiis, ut Ecclesias facilius & efficacius defendere possint contra hæreticorum insolentiam. 3. Evidens meritum prærogativa, ut si quis doctrinâ, consiliis, vel alia ratione plurimum promovet emolumentum Ecclesiæ vel spirituale vel temporale; qui enim bene præsumt Presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo & doctrinâ. 1. Tim. 5. Quod etiam referri potest eminens alicujus litteratura, vel generis nobilitas. Prædictis causis annumerat Hurtado cum aliis liberalitatem Papæ; cum ex ipsa ratione Naturali deceat Principem liberalitas. Leuren. verò p. 3. sect. 1. c. 2. q. 71.

innegabile esse putat, quod Fundator liceat velle, ut uni duo vel tria beneficia à se fundata, quorum singula sufficiunt ad congruam sustentationem, conferantur, cum fundator sua bona dare possit sub quacunque conditione à Jure non reprobata. Et tali casu non opus esset dispensatione. Sicut autem justæ causæ dispensationem vel privilegium possunt facere licitum & validum, ita quoque consuetudinem rationabilem & validam.

Oppones I. Si pluralitas Beneficiorum incompatibilium est contra Jus Naturale, est intrinsecè mala: sed in ijs, quæ sunt intrinsecè mala, ex nulla causa dispensare Pontifex potest: sic dispensare nequit unquam, ut liceat aliquam ex dictis, vel requiritur ad valorem dispensationis vel solum ad licentiam: neutrum potest dici. 3. Papa habet plenariam dispositionem de Beneficiis Ecclesiasticis. c. 2. h. t. in 6. ergo pro libitu & absque omni causa potest eisdem plura beneficia conferre. 4. Passim acquiritur & retinentur plura Beneficia, imò & conferuntur ab Ordinariis nulla habita ratione, an prius beneficium jam sufficiat ad sustentationem, necne: ergo consuetudo facit licitam pluralitatem beneficiorum, ad congruam sufficientiam. 5. Diximus superius, quod consuetudine introductum sit, ut priori beneficio sufficienti addatur insufficientis ab Episcopo: ergo consuetudo aliquid potest in hac re.

Ad 1. diff. Ma. si est contra Jus Naturale absolutum & obligans pro omnibus circumstantiis & conditionibus, in particulari casu emergentibus, tunc est intrinsecè mala. C. Ma. si solum est contra Jus Naturale conditionatum, & in thesi tantum obligans. N. Ma. Pluralitas Beneficiorum non est absolute & in omni hypothese contra Jus Naturale, uti est mentiri, fornicari &c. licet habeat aliquam turpitudinem, nisi eam evacuet justa causa: qua supposita Pontifex, cui ex justa causa Jus Naturale relaxare licet, dispensat, sicut relaxat juramenta, & dispensat in votis, licet ea inducant obligationem Juris Naturalis. Vel dic, quod Jus Naturale nunquam prohibeat pluralitatem beneficiorum pro ijs circumstantiis, in quibus Papa indulget plura beneficia incompatibilia. Ad 2. N. Min. & dico, quod in nostris principis requiritur ad valorem, sicut nulliter relaxat Pontifex juramentum vel votum absque justa causa: cum Deus non dederit potestatem dispensandi, & indulgendi plura Beneficia absque justa causa, turpitudinem contra Jus Naturale evacuante. Interim tamen juxta aliquos valida est collatio plurium Beneficiorum à Pontifice facta, licet dispensatio non fuerit valida: quia Jus Naturale prohibet duntaxat, & non irritat pluralitatem Beneficiorum, & hinc Sanch. l. 2. consil. c. 2. dub. 6. n. 16. putat, plura Beneficia per dispensationem absque justa causa factam obtenta retineri licet posse (licet peccaverit petens dispensationem) si illa Beneficia vel per se vel per substitutos bene administrat, & caveat damna Ecclesiæ. Rationem dat, quia accepit ab eo, qui posuit ab-

solute, & voluit conferre. Communis autem aliorum obligat in conscientia ad dimittendum alterum Beneficium per dispensationem invalidam acquisitum. Leuren. q. 82. Ad 3. habet quidem plenariam dispositionem in ijs, quæ dependent à Jure Humano, non verò in ijs, quæ dependent à Jure Divino, nisi eatenus, quatenus à nullo hominum de factis suis judicari possit. Si relaxaret Jus Divinum absque causa justa, dissipator foret, non dispensator: ad dissipandum autem utique non accepit potestatem à Christo. Ad 4. Viderint illi, qui absque justa causa acquirunt & retinent plura Beneficia, de se sufficientia ad sustentationem, quomodo reddant rationem DEO: Collatores quandoque excusari possunt: quia relinquunt cujuslibet conscientiam: eò quod certa regula dari nequeat, quantum cuilibet Beneficiario sufficiat ad honestè vivendum juxta statum suum. Garc. p. 11. c. 5. n. 330. Ad 5. transmissimus illud, quia probabile est, Beneficium unum sufficiens cum altero insufficienti non esse incompatible Jure Divino & Naturali.

Dico 3. Obtenuto plenè quocunque Beneficio secundo incompatibili primi generis hodie regulariter statim ipso Jure vacat primum quoad titulum, & si quis primum retinere vellet cum secundo, ipso Jure vacaret etiam secundum quoad titulum, ipse verò sit inhabilis ad omnia Beneficia, & Ordines recipiendos. Communis ex Conc. Trid. s. 7. c. 4. de Ref. Extrav. Execrabilis Jo. XXII. h. t. Trid. sic loquitur: quicumque de cetero plura Curata, aut alia incompatibilia Beneficia Ecclesiastica quocunque modo & titulo contra SS. Canones, præsertim contra hujus constitutionis (nimirum c. 28. h. t.) dispositionem recipere ac retinere præsumpserit, Beneficiis ipsis ipso Jure privatus existat. Extravagans verò sic: qui deinceps receperint Dignitatem, vel Personatum, seu Officium, aut aliud Beneficium, animarum curam habens annexum, si antea simile Beneficium obtinebant, illud (quo ipso Jure, postquam secundi possessionem habuerint, vel per eos, omni dolo & fraude cessantibus, steterit, privati noscuntur) absque mora & dispendio in Ordinarium manibus dimittere debeant pari modo: alioquin ex tunc ipso Jure secundo privati, & nedum ad sacros suscipiendos Ordines, quin etiam ad habendum quocunque Beneficium Ecclesiasticum inhabiles reputentur.

Explicemus assertionem ulterius: nam dixi 1. plenè obtento, h. e. pacifica & frugifera cum possessione, ita ut non tantum titulum, sed etiam possessionem aliquis consecutus sit nemine contradicente Judicialiter vel extrajudicialiter, atque fructus percipiat ex secundo beneficio. 2. quocunque incompatibili primi generis, qualia sunt duo Beneficia Curata: duæ Dignitates: Personatus: Officia: duo Beneficia uniformia sub eodem tecto: & probabilius etiam duo simplicia (vel Canonicatus) si ambo requirant adhuc hodie residentiam personalem & impossibilem, quia Trid. loquitur generaliter, aut alia incompatibilia. Non tamen ad incompatibilia secundi generis, uti sunt illa, quæ

quæ sunt impossibilia ex eo, quia quodlibet sufficit ad honestam sustentationem, assertio extenditur; quia id nullo ex Jure probari potest sufficiens. 3. *hodie*; nam de Jure Antiquo de solis Beneficiis Curatis statuebatur, ut obtento secundo vacaret ipso Jure primum, & si quis vellet retinere utrumque, etiam per sententiam privaretur secundo. c. 28. cu. Imò de Jure adhuc Antiquiore dabatur optio ex Beneficiis incompatilibus dimittendi vel retinendi, quod præo. tabat Beneficiarius. c. 7. § 14. eod. 4. *regulariter*; non enim ipso Jure vacat primum, si quis in eo sit cit expensas ex suis bonis patrimonialibus, nec tenetur illud dimittere, antequam expensæ prius ipsi fuerint resusc. arg. can. 2. caus. 12. q. 3. multò minùs, si quis obtinuit dispensationem à Papa, ut possit retinere utrumque: idque procedit, etsi subvel obreptitiè obtinisset dispensationem; quia tali casu secundum nulliter, & sic re ipsa non fuisset obtentum: quamvis in poenam privari talis etiam primò Beneficiò posset per sententiam. §. *statim quoad titulum*, ita ut, quamprimum alicui constiterit, se pacificam & frugiferam possessionem posterioris Beneficii consecutum esse, teneatur prius in manu Ordinarii dimittere cum fructibus: licet possessionem non statim amittat, & quamvis Ordinarius debeat intra 6. Menses Beneficium ipso Jure vacans per adeptionem secundi conferre alteri quoad titulum, non tamen valeat quoad possessionem, nisi citato prius possessore anteriore, & causâ cognitâ, quod ipsi nullum amplius jus competat possidendi. c. 28. h. t. in 6. Dixi 6. *si quis retinere vellet* &c. ipso Jure vacaret & secundum quoad titulum; non verò quoad possessionem ante sententiam Judicis; quia amissio secundi est poena retentionis indebitæ primi: poena autem privativa, licet ipso Jure lata, non incurritur ordinariè ante omnem sententiam, saltem declaratoriam.

- 16 Oppones 1. In Conc. Trid. s. 24. c. 17. de Ref. statuitur, ut, qui plures Ecclesias Parochiales, aut unam Cathedralē & alteram Parochialem obtinet, unam tantum retinere, & alteram intra 6. menses dimittere teneatur: ergo etiam de Jure Novo in potestate Beneficiarii est retinere vel dimittere, quod voluerit ex pluribus Beneficiis incompatilibus primi generis, & obtento altero non eo ipso vacat primum. 2. In Extrav. cit. §. *statuimus* conceditur mensis ad dimittendum primum Beneficium: ergo non statim vacat, nec obligatio dimittendi statim urget. 3. In Extrav. & Trid. s. 7. c. 4. cit. quibus diximus immutatum esse Jus Antiquum, sermo est tantum de Beneficiis Curatis: Dignitatibus &c. ergo extendi non debent ad Beneficia simplicia, propter impossibilem residentiam incompatibilia; cum correctio Juris sit strictæ interpretationis, uti & dispositio odiosa. §. ad 1. Conc. Trid. loc. cit. addit in presenti, h. e. qui tales Ecclesias obtinebant tempore ipsius Concilii Trid. In sess. 7. c. 4. cit. autem loquitur illimitatè: ergo, qui post Tridentini tempora obtinent dictas Ecclesias, etiam privantur primâ juxta prio-

rem ordinationem. d. c. 4. illimitatam. Ad 4. In d. §. *statuimus* conceditur quidem mensis ad eligendum unum ex pluribus Beneficiis, sed solum illis, qui tunc per dispensationem obtinebant plura beneficia: at verò in posteriori §. *verò deinceps* respectu eorum, qui futuris temporibus obtinerent plura, non amplius conceditur mensis pro dimissione primi post adeptum secundum, sed præcipitur, ut absque mora dispendio dimittant. Nec obstat, quod apponuntur verba, *parimodo*, quia hæc referenda sunt ad ea, in quibus præcipitur, ut dimissio fiat in manibus Ordinarii pari modo, h. e. absque fraude, verbò & factò, & cum effectu, nec expectatâ sententiâ. Ad 3. Verba Trid. sonant generaliter, & declarationes Cardinali apud Garc. p. II. c. 5. n. 84. ea intellexerunt generaliter, ita ut etiam comprehendant Beneficia simplicia propter necessariam residentiam incompatibilia.

Quæres, an etiam obtento Episcopatu vel Cardinalatu vacent eo ipso reliqua Beneficia & Canonicatus? §. 1. si Episcopatus sit plenè obtentus, scilicet non tantum Confirmatio & Consecratio, sed etiam possessio pacifica & fructifera atque administratio, vacant omnino, nisi Papa dispenset. Et hinc, si Episcopatus est Titularis tantum, vel in partibus Infidelium, ex quo non percipiuntur fructus, priora beneficia non vacant. §. 2. obtento Cardinalatu non amittitur Episcopatus prius habitus, vel Canonicatus, imò Cardinali sine dispensatione Papali de novo conferri Beneficium, non exigens residentiam personalem, potest; quia in Jure de Cardinalibus nihil est expressum quoad amissionem prioris Beneficii: nomine autem generali Dignitatum non venit in odiosis Cardinalitia & tam eminens Dignitas.

§. III.

An & quando Beneficia possint uniri, vel dismembrari, vel dividi, aut etiam supprimi?

Sciendum 1. *Unionem Beneficiorum* (vel Ecclesiarum; per has enim hoc loco plerumque intelliguntur Episcopatus, per Beneficia autem Dignitates inferiores, & Beneficia quæcumque) sic definiri: est duorum vel plurium Beneficiorum ab Episcopo vel alio legitimo superiore facta annexio. Rebuff. & alii passim. Est duplex: *Perpetua*, quando duo Beneficia uniantur & annectuntur in perpetuum, uti ordinariè contingit: & *Temporalis*, quando ad tempus solum, v. g. ad dies vitæ Beneficiarii hæc enim præcipuè in bonum Beneficiarii, illa verò in bonum Ecclesiæ fit. Imò unio temporalis potius est dispensatio quàm propriè dicta unio, & in dubio præsumitur esse facta Unioni perpetuæ, non temporalis.

Sc. 2. *Unionem Beneficiorum, & Ecclesiarum*, tribus modis contingere posse. 1. Si ex duobus Beneficiis sit unum, ex duabus Parochiis una, ex duobus Episcopatibus unus in persona Rectoris, sed ita, ut neutrum Beneficium, vel Ecclesia, amittat sua privilegia & prerogativa.